

De winter is vergangen

tekst: uit "Weimarer Liederhandschrift", Zutphen 1537

melodie: uit "Luitboek Johannes Thysius", Leiden 1595 - 1630

1. De win - ter is ver -
2. Ik wil de mei gaan
6. "A - dieu, mijn al - ler -

gan - gen, ik zie des mei - en schijn. Ik zie die bloem - kes
hou - wen, al in dat groe - ne gras. En schen - ken mijn boel die
lief - ste, a - dieu, schoon bloem - ke fijn. A - dieu, schoon ro - ze -

han - gen, des is mijn hert ver - blijd. Zo ver aan ge - nen
trou - we, die mij de lief - ste was. En bid - den dat zij wil
bloe - me, daar moet ge - schei - den zijn. Tot - dat ik we - der -

da - le, daar is 't ge - noeg - lijk zijn. Daar zin - get die nach - te -
ko - men, al voor haar ven - ster - ken staan. Ont - vang de mei met
ko - me, die lief - ste zult gij zijn. Dat her - te in mijn

ga - le en zo me - nig woud - vo - gel - kij. n.
bloe - men, hij is zo wel ge - daan.
lij - ve, dat hoort, ja al - tijd, dijn."

3. En toen die zuiverlijke zijn reden had gehoord.
Toen stond zij treurendlijke, met hem sprak zij een woord:
"Ik heb de mei ontvangen, met groot eerwaardigheid."
Hij kust haar aan haar wangen, was dat niet eerbaarheid?
4. Hij nam haar zonder treuren, al in zijn armkes blank.
De wachter op de muren, die hief op een lied en sanc:
"En is daar iemand inne, die mag wel huiswaarts gaan.
Ik zie de dag opdringen al door die wolken klaar."
5. "Och, wachter op de muren, hoe kwelt gij mij zo hard.
Ik lig in zware treuren, mijn hert dat lijde smart.
Dat doet die allerliefste, dat ik van haar scheiden moet.
Dat klaag ik God de Here, dat ik haar laten moet."